

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **MD VIDEO, spol. s r. o.**, se sídlem Kouřimská 2352/14, Praha, zast. Mgr. Filipem Kubrychtem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 846/1, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2021, č. j. 10 Af 33/2020 - 35,

t a k t o:

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2021, č. j. 10 Af 33/2020 - 35, **se ruší.**
- II.** Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 7. 2020, č. j. 29203/20/5100-41455-711324, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Filipa Kubrychta, advokáta se sídlem Václavské náměstí 846/1, Praha.
- IV.** Žalobkyni **se vrací** přeplatek na zaplaceném soudní poplatku ve výši 5 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce Mgr. Filipa Kubrychta, advokáta se sídlem Václavské náměstí 846/1, Praha.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti shora citovanému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2020, č. j. 29203/20/5100-41455-711324.

Tímto rozhodnutím žalovaný částečně potvrdil a částečně změnil (pouze co se týče formulace skutkové věty výroku) platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 11. 2019, č. j. 8511854/19/2003-52523-111005, podle něhož stěžovatelce vznikla povinnost zaplatit pokutu ve výši 50 000 Kč podle § 101h odst. 1 písm. d) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), neboť ani v náhradní lhůtě nepodala kontrolní hlášení za srpen roku 2019.

II. Rozhodnutí městského soudu

[2] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u městského soudu. Tvrdila, že žalovaný postupoval podle nesprávného zákonného ustanovení, neboť v jejím případě nešlo o nepodání kontrolního hlášení, nýbrž o podání kontrolního hlášení v nesprávné formě. Kontrolní hlášení stěžovatelka podala, avšak v důsledku omylu za leden 2019, namísto za srpen téhož roku. Správní orgány tak v rozporu se zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege* dovozují vznik povinnosti zaplatit pokutu za jednání (podání nesprávného kontrolního hlášení), které není penalizováno. Výzvu k dodatečnému podání kontrolního hlášení žalovaný stěžovatelce navíc nedoručil. Doručil ji pouze jejímu zástupci, který měl ovšem plnou moc pouze pro podávání daňových příznání. Na to, že plná moc se na nic jiného nevztahuje, byl správce daně upozorněn již v roce 2016, kdy mu bylo předáno omezení plné moci ze dne 13. 7. 2016. Vzhledem k tomu, že o tom správce daně nevede žádný záznam, navrhla stěžovatelka k této skutečnosti provést dokazování výsledkem svědků (paní L. a paní V., které měly být předáváním oznámení o rozsahu plné moci přítomny).

[3] Městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. Předně konstatoval, že stěžovatelka byla povinna do 25. 9. 2019 podat kontrolní hlášení za srpen 2019, teprve o den později však zaslala kontrolní hlášení, u něhož vzhledem k jeho obsahu není pochyb, že se jedná o kontrolní hlášení za leden téhož roku, nikoliv za srpen. Podání kontrolního hlášení za jiné než relevantní období je zcela bezvýznamné, neboť kontrolní hlášení (omylem) podané za jiné období nemůže plnit svou primární funkci a účel, tj. informovat správce daně o uskutečněných transakcích v daném kalendářním měsíci. Stěžovatelka tedy svou povinnost podat kontrolní hlášení za srpen roku 2019 nesplnila. Městský soud vzal na vědomí stěžovatelčino tvrzení, že měla při odesílání kontrolního hlášení technické problémy (nefunkční připojení k internetu), nicméně nebylo mu zřejmé, proč tedy zasílala kontrolní hlášení den po lhůtě ve 21:43:29 hod., a pokud si byla technických potíží vědoma, měla ověřit, že odeslala správný soubor, tedy kontrolní hlášení za srpen roku 2019. Pokud tak neučinila, svědčí to o jejím nedůsledném postupu v dané věci.

[4] Sporná byla dále otázka doručení výzvy ke splnění povinnosti podat kontrolní hlášení v náhradní lhůtě 5 dní ze dne 7. 10. 2019, kterou správce daně doručil stěžovatelčinu zástupci dne 10. 10. 2019. V tomto ohledu městský soud konstatoval, že plná moc, která byla v době zaslání výzvy jako jediná založená ve spise, byla generální, opravňovala zástupce stěžovatelky zastupovat ji ve všech věcech, a správce daně tedy postupoval správně. Podání kontrolního hlášení ani zaplacení pokuty navíc není úkonem, který by stěžovatelka musela vykonat osobně. Plná moc ani nemohla být účinně omezena oznámením ze dne 13. 7. 2016, jehož doručení stěžovatelka v řízení před správními orgány neprokázala. Toto oznámení bylo jednak v rozporu s platnou plnou mocí, jednak v rozporu s § 41 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle kterého se doručuje v daňovém řízení pouze zástupci daňového subjektu. Nebylo tedy rozhodné, zda byla písemnost správci daně skutečně doručena, jak tvrdí stěžovatelka, a proto bylo nadbytečné provádět v tomto ohledu dokazování.

pokračování

[5] Městskému soudu je navíc známo, že je stěžovatelka zastupována stejným zástupcem v mnoha jiných řízeních, a vzhledem k jejich běžné spolupráci by se ani v případě, že by doručování zástupci bylo nesprávné, nejednalo o vadu, která by měla vliv na zákonitost rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelka ostatně ani neuvedla nic, z čeho by vyplývalo, proč by se nemohla s výzvou doručenu jejímu obvyklému zástupci seznámit a včas na ni zareagovat.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatelka proti rozsudku městského soudu brojí kasační stížností a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek a případně též i rozhodnutí správních orgánů zrušil. Dle stěžovatelčina názoru se městský soud vůbec nevypořádal s její argumentací, že jsou rozhodnutí v rozporu se zásadou *nullum crimen, nulla poena sine lege*. Správní orgány ji totiž postihly za nepodání kontrolního hlášení, leč ve skutečnosti kontrolní hlášení podala, byť ve formě nesprávného souboru. Správce daně tedy v takové situaci měl aplikovat postupy k odstranění pochybností podle § 101g odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty.

[7] Podle stěžovatelky nebyla výzva k podání kontrolního hlášení doručena. V době, kdy byla založena plná moc stěžovatelčina zástupce do spisu, finanční úřady od advokátů jiné než generální plné moci neuznávaly. Z obsahu plné moci je však zřejmé, že sloužila k podání daňového přiznání, v roce 2016 pak byla změněna. Výzva tedy měla být doručena stěžovateli. Důkazy k prokázání tohoto stavu městský soud neprovedl.

[8] Stěžovatelka nesouhlasila s tvrzením městského soudu, že mohla zkontrolovat, jaké kontrolní hlášení správci daně odeslala. Měla totiž za to, že odešlo v pořádku vyjma pozdního odeslání. Podání učiněné přes daňový portál zpětně ověřit nejde. Zcela mylné je i tvrzení městského soudu, že i pokud by nebyl stěžovatelčin zástupce zmocněn k přijetí výzvy, mohl jí stěžovateli doručit, neboť mezi zástupcem a stěžovatelkou v době obdržení výzvy nebyl žádný právní vztah. Stěžovatelčin zástupce sám nepředpokládal, že by měl být ve věcech daně z přidané hodnoty zmocněn.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Argumentace stěžovatelky stran odeslání nesprávného souboru jen maskuje její nedůsledný přístup k podání kontrolního hlášení za srpen 2019. Z obsahu jejího podání ze dne 26. 9. 2019 jednoznačně vyplynulo, že se jedná o kontrolní hlášení za leden roku 2019. Nebyly ani dány podmínky pro aplikaci postupů vedoucích k odstranění pochybností ohledně kontrolního hlášení za srpen 2019, neboť toto kontrolní hlášení vůbec nebylo podáno. Co se týče nesprávného doručování, žalovaný odkázal na napadený rozsudek, s nímž se ztotožnil. Stěžovatelka sice má pravdu, že v daňovém portálu nemůže zkontrolovat obsah již odeslaných písemností, to však nic nemění na tom, že mohla například kontaktovat správce daně a dotázat se jej na obsah podání. Ani podle data podání kontrolního hlášení nemohl správce daně poznat, že se má jednat o kontrolní hlášení za srpen 2019, neboť podle § 101f odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty plátce daně (dále jen „plátce“) v případě uvedení nesprávných údajů může opravit nesprávné údaje na již učiněných kontrolních hlášeních do pěti dnů ode dne, kdy se o chybě dozví, a to i v případě, že již uběhla lhůta pro podání kontrolního hlášení; lhůta pro podání následného kontrolního hlášení za leden 2019 se tak s lhůtou k podání kontrolního hlášení za srpen 2019 mohla překrývat.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s.

Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že podstatou posuzované věci je otázka vzniku povinnosti stěžovatelky zaplatit pokutu za nepodání kontrolního hlášení v dodatečné lhůtě. Není sporné, že je stěžovatelka osobou, kterou tížila povinnost podávat kontrolní hlášení. Kontrolní hlášení je plátce povinen podat do 25 dnů po skončení kalendářního měsíce, za který se toto hlášení podává (§ 101e odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty). Není-li kontrolní hlášení vůbec podáno, správce daně plátce vyzve, aby do pěti dnů kontrolní hlášení podal. Pokud plátce kontrolní hlášení sice podá, ale vyvstanou pochybnosti o jeho správnosti či úplnosti, správce daně plátce vyzve, aby ve lhůtě 5 dnů podal následné kontrolní hlášení, které žádnými nedostatky netrpí (§ 101f odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty).

[13] Smyslem kontrolního hlášení je umožnit správci daně „*získat informace o vybraných transakcích realizovaných plátcí a ve spojení s dalšími údaji identifikovat riziková sdružení osob (řetězce, karusey) odčerpávající neoprávněně finanční prostředky. Po provedené analýze se na tato spojení bude zaměřovat kontrolní činnosti a článkům spojení, které neoprávněně krátí daň a uplatňují nárok na odpočet daně, kterou jiný článek spojení neodvedl, bude snaha zabránit ve zkrácení daně*“ [viz sněmovní tisk č. 291/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k bodu 71 (§ 101c až §101i), 7. volební období, 2013-2017, digitální repozitář, www.psp.cz]. Rychlost podání kontrolních hlášení a ověření uvedených údajů je přitom významným faktorem, neboť správce daně může rychle a přesně určit daňové subjekty, u nichž existuje vysoké riziko zkrácení daňové povinnosti.

[14] Důraz na nutnost včasnosti kontrolního hlášení se odráží též v sankcích, které jsou s porušením povinností při podávání kontrolního hlášení spojeny. Podle § 101h odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je s porušením povinností spojen vznik povinnosti zaplatit pokutu, a to ve výši 1 000 Kč, bylo-li podáno sice opožděně, ale před výzvou správcem daně [písm. a)], ve výši 10 000 Kč, je-li podáno na výzvu správcem daně v náhradní lhůtě [písm. b)], ve výši 30 000 Kč, pokud není kontrolní hlášení podáno na základě výzvy ke změně, doplnění či potvrzení údajů [písm. c)], a ve výši 50 000 Kč, není-li kontrolní hlášení podáno vůbec ani v náhradní lhůtě [písm. d)].

[15] Podle správních orgánů a městského soudu stěžovatelce vznikla povinnost zaplatit pokutu podle písm. d) uvedeného ustanovení, neboť ani na výzvu ze dne 7. 10. 2019 nedoložila kontrolní hlášení. Přitom je podle městského soudu zcela bezvýznamné, že dne 26. 9. 2022 podala kontrolní hlášení za leden roku 2019, neboť kontrolní hlášení (omylem) podané za jiné období nemůže plnit svou primární funkci a účel, tedy informovat správce daně o uskutečněných transakcích v daném kalendářním měsíci. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením věci nemůže ztotožnit.

[16] Podle § 70 odst. 2 daňového řádu platí, že se každé podání „*posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno*“. K tomuto ustanovení Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Afs 24/2013 - 31, uvedl: „*Smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu, který reprezentuje výraz zásady materiální pravdy, by se však přičilo, aby bylo pravidlo o převaže obsahu podání nad jeho označením automaticky aplikováno i na případy, kdy o vyznění podání jako celku existují vážné pochyby pramenící ze zásadních a na první pohled i laikovi patrných hlubokých rozporů mezi označením podání a jeho obsahem, přičemž pro tyto rozpory zpravidla prohlubované i dalšími okolnostmi případu nelze podání projednat. Lze si představit, že za takto zásadními vadami podání může stát mechanická chyba spočívající v přiložení nesprávné přílohy k datové zprávě. Při takto zásadních vadách, které však správci daně musí být objektivně patrné*“

pokračování

a ke nimž nepostačí pouhý podatelův subjektivní dojem, že nastaly, by aplikace pravidla o převaze obsahu nad označením ve své podstatě značila vážné riziko desinterpretace skutečného významu podání zamýšleného podatelem. Má-li správce daně dle § 8 odst. 3 daňového řádu ve smyslu zásady materiální pravdy postupovat dle skutečného obsahu (významu) právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní, nesmí v prvé řadě existovat závažné a hluboké pochyby o tom, co vůbec mělo být podáním sděleno. Pro případy zmíněných pochyb ohledně podání je zcela příhodné nechat skrze výzvu dle § 74 odst. 1 daňového řádu vyjasnit pochybnosti o podání ze strany samotného podatele.“

[17] Obdobný náhled je třeba aplikovat i na případ stěžovatelky. Sice mezi označením kontrolního hlášení a jeho obsahem nebyl rozpor, nicméně z okolností musel správce daně na první pohled nabýt pochybností, zda stěžovatelka skutečně míní podat kontrolní hlášení za leden roku 2019, a nikoliv za srpen téhož roku. Kontrolní hlášení za srpen mělo být podáno do 25. 9. 2019, z důvodu technických potíží jej stěžovatelka podala teprve o den později. Již jen datum podání muselo být pro správce daně alarmujícím prvkem poukazujícím na to, že stěžovatelka nemíní podat kontrolní hlášení za leden, které měla povinnost podat do 25. 2. 2019, a z ničeho ani nevyplývá, že by tak neučinila.

[18] Nelze přisvědčit ani argumentaci žalovaného, že správce daně mohl považovat podání za následné kontrolní hlášení ve smyslu § 101f odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, které slouží k opravě chybných údajů i po uplynutí lhůty k podání řádného kontrolního hlášení. Kontrolní hlášení za leden 2019 předložené dne 26. 9. 2019 je totiž zřetelně označeno jako řádné, nikoliv jako následné. Správce daně se tak již při obdržení tohoto kontrolního hlášení rozhodně nemohl domnívat, že se jedná o následné kontrolní hlášení za leden roku 2019; musel mít tedy významné pochybnosti o stěžovatelkou zamýšleném obsahu podaného kontrolního hlášení a nemohl přehlédnout ani indicie, že se zřejmě mělo jednat o kontrolní hlášení za srpen roku 2019. Jinými slovy, správce daně se nacházel v situaci, kdy obdržel podání, které při jeho posouzení podle obsahu i označení zcela postrádalo smyslu a nabízelo se vícero možností, kterých stěžovatelka podáním mínila dosáhnout.

[19] Za takové situace mechanická aplikace pravidla o posuzování podání podle jeho obsahu vedla k dezinterpretaci skutečného významu podání zamýšleného stěžovatelkou, což muselo být správcí daně zcela zřejmé. Bylo na správcí daně, aby se pokusil vadu stěžovatelčina podání, která bránila tomu, aby jí podané kontrolní hlášení mělo zamýšlené účinky pro správu daní, odstranit postupem podle § 74 odst. 1 daňového řádu, tedy aby stěžovatelku vyzval k odstranění vady – buď zasláním správného kontrolního hlášení za srpen roku 2019, či vyjasněním, že se nemělo jednat o řádné, ale o následné kontrolní hlášení za leden roku 2019. Tímto postupem by ani nebyl popřen smysl kontrolního hlášení spočívající v umožnění včasného porovnání údajů o transakcích jednotlivých daňových subjektů, neboť § 74 daňového řádu nestanoví minimální délku lhůty k odstranění vad podání, a s ohledem na povahu věci by ji tak správce daně mohl stanovit relativně krátkou. Ustanovení § 101g odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty, jehož použití se dovolává stěžovatelka, v posuzované věci nebylo možno aplikovat, neboť takový postup slouží k tomu, aby byly odstraněny nesprávné údaje o transakcích, kterých se plátce účastnil, nikoliv k odstranění obecných vad podání, jako tomu bylo v nyní souzené věci.

[20] Namísto toho, aby se správce daně zabýval skutečným významem podání stěžovatelky ze dne 26. 9. 2019, písemnost formalisticky posoudil jako kontrolní hlášení vztahující se k jinému měsíci, které je pro posuzovaný případ irelevantní, a v důsledku toho stěžovatelku vyzval, aby předložila kontrolní hlášení v dodatečné lhůtě, což je postup, který je namíste v případě, že plátce vůbec kontrolní hlášení nepodá. Navíc v této výzvě stěžovatelku ani neupozornil, že eviduje podání, o jehož pravém smyslu přinejmenším musel mít pochybnosti. Správce daně se tedy měl zabývat skutečným úmyslem stěžovatelky, šetřit její práva a dát jí dostatečný prostor

k vysvětlení jejího podání ze dne 26. 9. 2019. Pouze pokud by stěžovatelka vady neodstranila (neobjasnila by smysl svého podání), bylo by na místě v souladu s § 74 odst. 4 daňového řádu hledět na podání ze dne 26. 9. 2019 jako na neúčinné, v důsledku čehož by již bylo možno postupovat, jako by stěžovatelka kontrolní hlášení nepodala.

[21] Povinnost zaplatit pokutu, která podle správních orgánů vznikla, se v případě stěžovatelky zcela míjí se svým kýženým účinkem. Jejím primárním smyslem je odradit plátce od neplnění povinnosti podat kontrolní hlášení, aby měl správce daně možnost údaje v krátkém čase ověřovat porovnáním s údaji od ostatních subjektů, a mohl tak včas zareagovat na možné řetězové podvody na dani z přidané hodnoty. Účelem sankce naopak není trestat plátce za jiná pochybení, k nimž dojde při podání řádného kontrolního hlášení – za uvedení nesprávných údajů v řádném kontrolním hlášení ostatně povinnost zaplatit pokutu nevzniká; lze ji uložit teprve, nejsou-li chybějící údaje doplněny či chybné údaje opraveny ani na výzvu správce daně (§ 101h odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty). V nyní posuzovaném případě stěžovatelce podle správních orgánů vznikla povinnost zaplatit pokutu za nepodání kontrolního hlášení, přestože jej podat zjevně mínila, resp. podala, ačkoliv přiložila nesprávný soubor. Nejvyšší správní soud se nedomnívá, že bylo úmyslem zákonodárce penalizovat v praxi právě tyto situace.

[22] Souhlasit nelze ani s argumentem městského soudu, že si stěžovatelka měla ověřit odeslání správného souboru, byla-li si vědoma, že odeslání provázely technické obtíže. Tyto obtíže (pomalé připojení k internetu) totiž nebyly takového charakteru, aby stěžovatelka měla bez dalšího důvod pochybovat o správnosti odeslaného souboru. Navíc, jak stěžovatelka vysvětlila, neměla možnost jednoduchého zpětného ověření, aniž by kontaktovala správce daně. Stěžovatelka se měla reálnou možnost dozvědět, že nebyl odeslán správný soubor teprve poté, co správce daně její podání ze dne 26. 9. 2019 nesprávně vyhodnotil jako pro věc irelevantní a vyzval ji k podání kontrolního hlášení. Ani kdyby však poté správce daně kontaktovala a zjistila by, že jako kontrolní hlášení poslala nesprávný soubor (podle názoru správce daně jej nepodala vůbec), dostatečné ochrany svých práv by se nedomohla, neboť při podání kontrolního hlášení v dodatečné lhůtě by jí vznikla povinnost zaplatit pokutu ve výši 10 000 Kč podle § 101g odst. 1 písm. c) zákona o dani z přidané hodnoty. I povinnost zaplatit tuto pokutu by přitom vznikla v důsledku nedostatečné snahy správce daně zjistit skutečný účel stěžovatelčina podání ze dne 26. 9. 2019.

[23] Nejvyšší správní soud – s ohledem na shora nastíněné individuální okolnosti věci - shrnuje, že správce daně nemohl jednoduše ignorovat podání kontrolního hlášení dne 26. 9. 2019. Vzhledem k tomu, že o jeho pravém smyslu musel mít přinejmenším pochybnosti již na první pohled, měl stěžovatelku postupem podle § 74 odst. 1 daňového řádu upozornit, že toto podání svým obsahem postrádá smyslu, a vyzvat ji, aby vyjasnila, zda se skutečně jedná o kontrolní hlášení za leden roku 2019, nebo o nesprávně vyplněné kontrolní hlášení za srpen téhož roku. Nebylo-li postaveno najisto, že stěžovatelka tímto podáním neplnila svou povinnost podat kontrolní hlášení za srpen roku 2019, nebylo namístě ani stěžovatelku vyzývat k podání tohoto kontrolního hlášení, a v důsledku toho ani nemohla stěžovatelce vzniknout povinnost zaplatit pokutu za nepodání kontrolního hlášení v dodatečné lhůtě. Žalovaný, stejně jako městský soud, pak pochybil, pokud takto formalistický postup abstrahující podání stěžovatelky od její skutečné vůle nenapravit. Na podání stěžovatelky bylo potřeba hledět jako na podání mající vady, jež bylo možno odstranit – naopak k odstranění vad podání by nebylo nutno stěžovatelku vyzývat, pokud by se jednalo o úmyslný, opakovaný nebo jinak zneužívající postup (např. za účelem snahy zamezit včasnému odhalení podvodného řetězce); takové indicie však ze spisu patrné nejsou a správní orgány v tomto ohledu nic neuvádí.

[24] Vzhledem k tomu, že již z výše uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí městského soudu ani žalovaného nemohou obstát, je nadbytečné zabývat se detailně námitkou nesprávného doručení

pokračování

výzvy k podání kontrolního hlášení správcem daně – tato výzva totiž v dané situaci vůbec neměla být vydána. Nadto ze správního spisu i z vyjádření účastníků řízení vyplývá, že plná moc, na jejímž základě správce daně doručoval zástupci stěžovatelky, již pozbyla platnosti, a posouzení této otázky by tak mělo pouze akademický charakter bez reálného vlivu na další řízení.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Ve světle všech shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozsudek městského soudu (výrok I.).

[26] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (výrok II.). V dalším řízení je žalovaný vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[27] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[28] V řízení před Nejvyšším správním soudem byl zaplacen soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podanou kasační stížnost [položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)]; v řízení před městským soudem došlo k úhradě soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích] Stěžovatelka tedy celkově za soudní poplatky zaplatila 8 000 Kč.

[29] Stěžovatelka byla v řízení před městským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem. Z obsahu soudních spisů vyplývá, že v řízení před městským soudem zástupce učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis podané žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“); v řízení před Nejvyšším správním soudem zástupce učinil jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Celkem tedy zástupce stěžovatelky učinil tři úkony právní služby. Za každý z těchto úkonů mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč dle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, celkem tedy 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu zástupci stěžovatelky náleží za každý úkon, celkem tedy 900 Kč. Protože je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 2 142 Kč odpovídající této dani. Celková náhrada nákladů řízení, čítající odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 12 342 Kč (včetně DPH) a dále zaplacené soudní poplatky ve výši 8 000 Kč, tedy činí 20 342 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta (výrok III.).

[30] O vrácení přeplatku na zaplaceném soudním poplatku bylo rozhodnuto podle § 10 odst. 1, věty druhé, zákona o soudních poplatcích. Stěžovatelka byla usnesením zdejšího soudu

ze dne 7. 10. 2021, č. j. 5 As 281/2021 - 12, vyzvána k zaplacení soudního poplatku v souvislosti s podáním kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že stěžovatelka soudní poplatek zaplatila dvakrát, a to poprvé dne 21. 10. 2021 a podruhé dne 21. 12. 2021. Stěžovatelka tedy měla povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, avšak zaplatila jej ve výši 10 000 Kč. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení přeplatku ve výši 5 000 Kč (výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 9. září 2022

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu